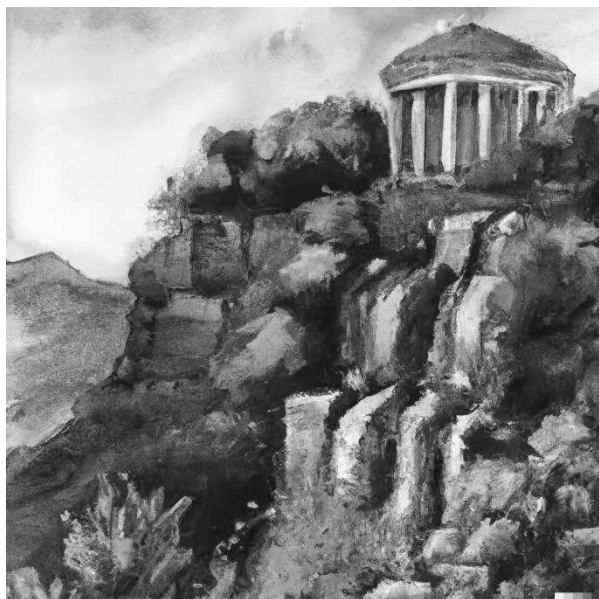

Oost-West

Erfgenaam

Gert Voet

1^e Druk anno MMXXV
Schrijver: Gert Voet
Coverontwerp: Gert Voet
ISBN: 9789465124018
© Gert Voet

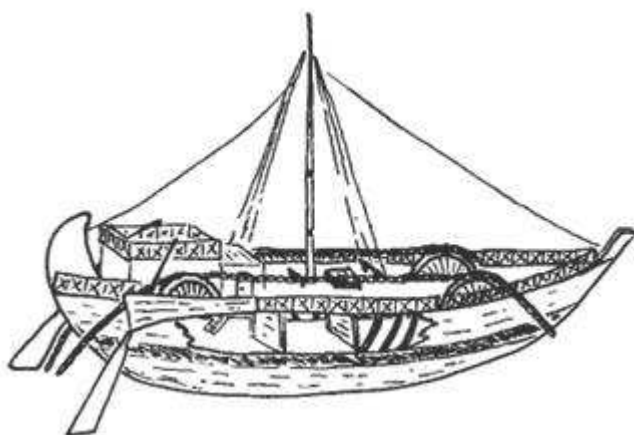
Inhoud

<i>Aantekeningen</i>	<i>Haarten</i>
<i>Boekrol XLVIII</i>	<i>Sluys</i>
<i>Boekrol XLIX</i>	<i>Verschanst</i>
<i>Boekrol L</i>	<i>Hoop</i>
<i>Boekrol LI</i>	<i>Harit</i>
<i>Boekrol LII</i>	<i>Orakel</i>
<i>Boekrol LIII</i>	<i>Confrontatie</i>
<i>Boekrol LIV</i>	<i>Herenigd</i>
<i>Boekrol LV</i>	<i>Feestmaal</i>
<i>Boekrol LVI</i>	<i>Keuze</i>
<i>Boekrol LVII</i>	<i>Voorwaarts</i>
<i>Boekrol LVIII</i>	<i>Ator</i>
<i>Boekrol LIX</i>	<i>Heerzien</i>

<i>Boekrol</i> LX	Ontkenning
<i>Boekrol</i> LXI	Aanvaarding
<i>Boekrol</i> LXII	Erfgenaam
<i>Boekrol</i> LXIII	Twijfel
<i>Boekrol</i> LXIV	Schokgolf
<i>Boekrol</i> LXV	Storm
<i>Boekrol</i> LXV	Eendracht
<i>Aantekeningen</i>	Personages en Lexicon

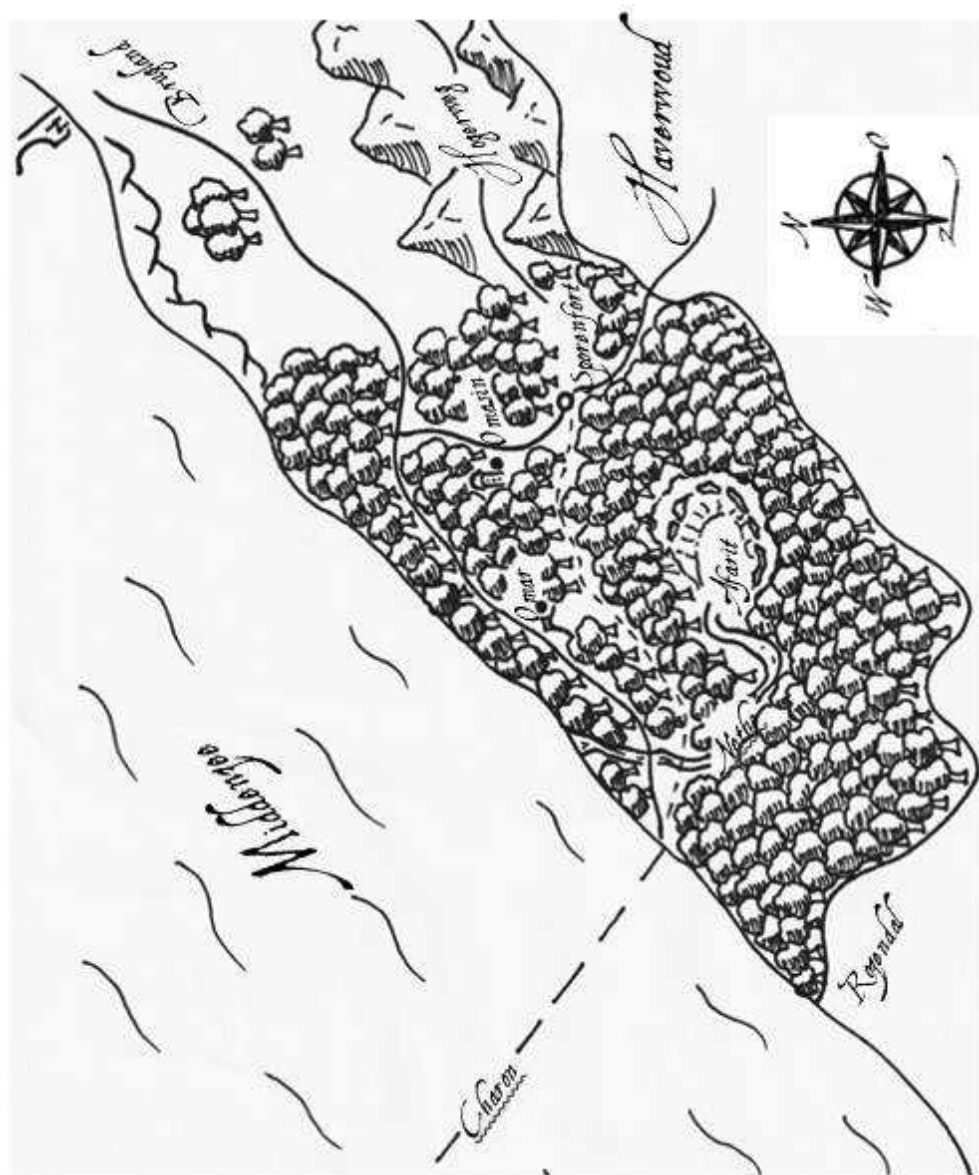
Aantekeningen

Kaarten

Charons veerboot

Antekoningen

Sluys

Wolfgang, de stadhouder van de belegerde havenstad Sluys, stelt tijdens zijn dagelijks overschouwen bovenop de Westelijke Watertoren verheugd vast hoe enkele families het Bolwerk verlaten om zich opnieuw in hun gerestaureerde woningen te vestigen. De vrolijkheid door het vooruitzicht op hun vertrouwde stek overstemt even de angst voor de troepen uit Schapenheuvel, die aan de overkant van de waddenzee vastberaden verder bouwen aan hun houten brug, gemaakt met stammen uit het Dennenbos.

Hindegrid zit in het vertrek van baljuw Wolfgang doelloos in de speelse vlammen voor zich uit te staren, terwijl haar zoon Philippe op het schapenvel aan Hindegrids voeten druk in de weer is met enkele houten ridderfiguurtjes. Wanneer de stadhouder rillend binnenkomt, schrikt Philippe even op en hij ziet nu pas hoe enkele tranen de wangen van mama hebben bevochtigd. “De regen

verandert stilaan in ijs”, schudt Wolfgang de eerste druppels van zijn jas, voordat hij deze aan één van zijn dienaren overhandigt. “De rest van Waterheuvel zal weldra onder de sneeuw verdwijnen”, lacht hij tegen de kruik jenever die voor de nodige warmte moet zorgen, plopt de kurk eraf en schenkt voor zichzelf een stevige borrel in.

“Wij beschermen jou wel”, hoort de stadhouder de kleine Philippe nog fluisteren, terwijl hij zijn hoofd troostend op mama’s schouders legt en zijn armen om haar nek slaat. “Dat weet ik wel”, liegt Hindegrid zonder haar blik van het opflakkerend vuur te lossen. “Een knuffel heb ik niet te bieden, maar dit volstaat misschien ook”, biedt Wolfgang de vrouw een beker jenever aan. “Dat helpt zeker!”, snikt Hindegrid haar emoties weg, zet de beker aan haar lippen en laat zuchtend de sterkedrank binnenglijden. De warmte en flikkering van het vuur werken hypnotiserend en doen de drie aanwezigen zonder enig woord uit te brengen gedachteloos voor zich uit kijken.

“De infiltranten!”, zwaait een wachter de deur van het vertrek plots open en hij verjaagt zo het getik van de enige klok in Sluys, dat de verder doodstille ruimte tijdens de laatste twee maanbreedtes vulde. Drie duistere kapmantels treden de kamer binnen, schudden hun jassen eveneens droog en nemen de door de toegesnelde kok aangeboden drank, brood en kaas dankbaar aan. “Wat brengt jullie in het onthullende licht van de volle maan naar hier?”, beseft Wolfgang dat het nieuws dat de militairen naar hun thuisstad heeft gedreven dringend

genoeg is om deze risicovolle overtocht over de waddenzee te maken. De grootste militair slikt haastig zijn mond leeg en kijkt bezorgd naar Hindegrid in de zetel bij het haardvuur.

“Ik ga jou in bed stoppen, drakenridder!”, beseft mama onmiddellijk dat Philippes oren nog te jong zijn voor de aankomende gesprekken. Met veel moederliefde en de nodige bezorgdheid duwt Hindegrid haar zoon de gang van het Bolwerk in en zoekt ze hun vertrek op om de jongen in te stoppen. De kwispelende Boemel lijkt zoals steeds niet te beseffen welke dreiging dagelijks dichterbij kruipt en ook de spinnende rosse huiskater Henry aan het voeteinde van het bed zorgt er mee voor dat Philippe zorgeloos onder de wol kruipt. “Mama...”, trekt de jongen nog even Hindegrids aandacht wanneer deze de deur alweer achter zich dichttrekt. “Ik zorg ervoor dat de open haard niet uitdooft”, glimlacht mama nog voordat ze een laatste zoen de kamer inwerpt.

Sissend en knetterend gaat het vuur het blok hout dat Hindegrid net in de haard heeft gelegd te lijf, waardoor de warme gloed zich wat verder in het vertrek van de baljuw verspreidt. “Die kleine gaat op deze manier eerder smelten dan bevrozen!”, begrijpt Wolfgang nog steeds niet waarom het vuur dag en nacht moet worden aangewakkerd. “Het is een kleine moeite waarmee we Philippe wat kunnen geruststellen”, is mama vastberaden om het vuur brandende te houden.

“Mijnheren, jullie hoeven mij trouwens niet te vrezen om jullie boodschap over te brengen”, herinnert Hindegrid

zich de bezorgde blik van de grootste infiltrant en ze dringt erop aan om het nieuws uit het kamp van Hendrik van Waas, de Groot-Hertog van Schapenheuvel, te vertellen. "Mevrouw Erven...", begint de militair aarzelend, maar vindt algauw toch de woorden om zijn relaas verder te zetten. "Jouw echtgenoot, Joos, en dochter Sofia hebben de aanval van de Groot-Hertog overleefd met behulp van het Hogervolk", doet de infiltrant Hindegrids gezicht opvrolijken, maar meteen weer verstarren. "Wat heeft enkele maanbreedtes geleden jouw bezorgdheid over mijn aanwezigheid dan aangewakkerd?", schieten allerlei doemscenario's door Hindegrids hoofd. "Jouw nicht Sarah is opgeklommen in Hendriks legioen in het Dennenbos", zoekt de militair de blik van de baljuw, twijfelend of hij zijn zin wel zou afmaken.

De nederlaag bij Hogerstede lag al dertien dagen achter de rug, maar vrat nog elke tel aan de Groot-Hertog, die zoals een ordinaire Raman uit zijn eigen leger de dagelijkse klusjes moest opknappen met de overlevenden van Sarahs bataljon.

"We zijn één dagreis verwijderd van het kamp in het Dennenbos!", marcheerde sporenzoeker Bertrand naast Sarah, die bij deze woorden even moest glimlachen. "Dan ben jij bijna van jouw kwelling verlost!", keek de leidster van de troep treiterend om naar Hendrik van Waas, die net hemel en aarde verzette om een koffer opnieuw vast te binden aan de dokkerende kar. "Op welke van mijn

beproevingen doel je?”, kaatste de Groot-Hertog de bal meteen terug. “Uitleggen dat ik weer een heel legioen ben kwijtgespeeld, al deze rotklusjes uitvoeren, of gewoon met jullie optrekken?” “Of dat jij je al die jaren hebt laten misleiden door de Eerste Banier!”, gierde de struise Gerard het uit en dat schilderde bij iedereen een voorzichtige grijns op de lippen. “Spreek mij niet meer van die bedrieger”, mompelde Hendrik nog voordat hij met een laatste bandknoop de vrijgevochten kist opnieuw op zijn plaats dwong.

“Hoe ga je deze avond het legioen in het Dennenbos ervan overtuigen ons niet aan het kruis te binden?”, was Gerard toch bezorgd om de afloop van de dag, terwijl hij zenuwachtig een volgende worst in zijn mond propte. “Vrees niet, makker!”, mepte sporenzoeker Bertrand zijn lijfwacht speels op de pens. “Aan dit vreettempo is geen enkel foltertuig stevig genoeg om jou lang genoeg te dragen!” Sarah leek zich echter geen zorgen te maken en zorgde zo bij de rest van haar Ramannen voor de nodige rust tussen de oren.

De toortsen aan de toegangspoort tot het kamp in het Dennenbos wierpen al dreigende schaduwen achter de ruwe dennenstammen, toen Sarah die avond met een brief in de hand zelfzeker op de Ramannen van de Nachtwacht afstapte. “Een brief van jullie Groot-Hertog voor de bevelhebber van dit kamp!”, strekte Sarah haar arm uit, waardoor de Ramannen het zegel van Hendrik van Waas konden herkennen.

“Dus jij bent de dochter van dat zotte wijf?”, kon de generaal in de veldzetel bij het lezen van de brief zijn misnoegen amper verbergen, maar hij respecteerde toch het bevel in het herkenbare handschrift. “Jouw moeder zal blij zijn met de gratie van de Groot-Hertog!”, begeleidde de man Sarah het kamp uit tot bij de eenzame wagen in de duisternis van het bos. Ondanks zijn eerdere, laagdunkende opmerking, zette de generaal toch enkele beleefde stappen achteruit, nadat de deur van de celwagen was geopend en de gebroken Elinor snikkend in de armen van haar dochter was gevallen.

“Weer een legioen kwijt en enkel goed nieuws!”, vrolijkt de baljuw meteen op bij het horen van het relaas van zijn infiltrant. Hoewel Elinor haar thuisstad en haar vriend Wolfgang heeft verraden met haar overstap naar het kamp van Schapenheuvel, wekt ze bij de baljuw toch nog enige affectie op. De stadhouders is dan ook opgelucht dat Elinor nog steeds in leven is.

“Zolang die feeks onze lucht verspilt, mogen we niet op onze lauweren rusten!”, doorprijkt Hindegrid echter meteen de opgetogenheid van Wolfgang. “Zij en Sarah blijven Dochters van Penthesilea. Jammer genoeg langs de venijnige bloedlijn! Hebben jullie trouwens ook nieuws over de Dorstige?” Geen van de drie infiltranten heeft echter weet van de dodelijke speer, waardoor Hindegrid toch enigszins haar rust terugvindt. “Als Elinor of Sarah dat onding in handen krijgen, mag je meteen de nodige brandstapels ophopen om de vele slachtoffers te

verbranden!", doet Hindegrid de overige aanwezigen bij het overleg beseffen dat er nog steeds enorme gevaren schuilen aan de overkant van de waddenzee.

"Hendrik lijkt opnieuw dezelfde fout gemaakt te hebben: overmoed!", moeit de toegesnelde Leidster van de Burgerwacht zich nu in het gesprek. "Zijn raadgever, de Eerste Banier, lijkt in elk geval het gelag te hebben betaald. Die giftong is in geen velden of wegen meer te bespeuren", trekt de kleinste infiltrant de aandacht van de Vijfde Officier, die zich verbaast over de kleine troep Ramannen die is teruggekeerd van het slagveld in Hogerweg. "Wie staat de Groot-Hertog vanaf heden dan bij in zijn militaire plannen?", brengt de officier de bezorgdheid in één klap terug op het gezicht van de grootste infiltrant.

"Een priester?", keek de generaal van Hendriks legioen verbaasd naar Sarah, nadat deze haar laatste eis op tafel had gelegd. "Op uitdrukkelijke vraag van Hendrik van Waas", knikte deze zelfzeker tot de imposante militair tegenover zich. "Of stuur je liever een bataljon met me mee?" De generaal besepte dat één priester geen dreiging voor zijn legioen zou vormen en besloot een jonge snaak, die net zijn priestertitel had verdiend, met de twee dames mee de duisternis van het bos in te sturen. "Zotte wijven!", smaalde de militair Elinor, Sarah en de priester nog na toen de poort van het kamp achter hun rug opnieuw werd dichtgeduwd.

“Mijn leider!”, viel de jonge priester respectvol op zijn knieën voor Hendrik van Waas, maar hij voelde meteen de hand van de Groot-Hertog onder zijn arm. “De laatste die mij zo noemde, heeft me te schande gemaakt. Dit vertoon hoeft echt niet meer”, hielp Hendrik de jongeman recht en keek de spirituele kerel streng aan. “Ik heb deze vrouw een belofte gedaan die ik met jouw hulp wil vervullen”, lichtte de Groot-Hertog de priester in over het huwelijk dat de man moest voltrekken. “Misschien wil mevrouw zich eerst opfrissen voor deze heilige gebeurtenis”, wenkte de jongeman de vermomfaaide Elinor om zich naast Hendrik te zetten, maar moest tot zijn verbazing vaststellen dat de jonge Sarah zich naast de Groot-Hertog plaatste.

Het varken, dat al sinds de laatste boerderij op een landrug in Zuidelijk Oester knorrend tussen de opgestapelde goederen mee dokkerde in de kar, werd in het midden van de groep Ramannen geleid en aan een stevige stam vastgeknoopt. Hendrik en Sarah stonden tegenover elkaar, elk aan één zijde van de zeug, en keken elkaar strak aan. Geen van beiden toonde een teken van liefde, aangezien de twee aanstaanden beseften dat dit een verstandshuwelijk was dat het beste voor beide partijen garandeerde.

De priester schreed plechtig de kring van omstaanders in, haalde een stevig mes tevoorschijn en sneed met een soepele beweging de bloedvaten in de hals van het dier over. Elinor ving in een eenvoudig houten kommetje, een kleinood dat elke Raman in het netzakje aan zijn draagstok meedroeg, het gutschende bloed van de zeug op

en overhandigde het aan de priester. De jonge spirituele man depte de punt van zijn wijsvinger in het verse bloed en tekende kleine figuren op de voorhoofden van Hendrik en Sarah. "Moge de grote Alvader dit huwelijk zegenen en jullie voorspoed schenken!", boog de priester het hoofd bij deze woorden, om vervolgens bij de overige aanwezigen dezelfde abstracte tekens op het gezicht aan te brengen. Hoewel Sarah geen verwachtingen had gehad bij aanvang van de huwelijksceremonie, voelde ze bij dit bloedritueel en de heilige woorden van de priester een onverwachte tinteling door haar lichaam rollen. Toen ook nog enkele van haar Ramannen keelgezangen aanhieven, werd ze alsnog overmand door emoties en rolde één dikke traan over haar wang. Tot slot liet ze zich verrassen door de hand van Hendrik die zich teder op haar gezicht legde, waarna zijn duim de traan zacht wegveegde. Happend naar adem moest Sarah toegeven dat ze haar toekomst met de Groot-Hertog toch niet meer zo zwartgallig leek in te zien.

"We gaan toch meer doen met dat varken dan het enkel de strot oversnijden?", doorbrak Gerard de stilte en hij nodigde enkel collega's uit om het dode dier aan een stevige tak te binden en naar het kamp verderop te dragen. "Mijnheer, de ringen als teken van eeuwige trouw moeten nog worden uitgewisseld!", riep de priester verbouwereerd de hongerige lijfwacht weer in het gelid en nam de twee aangereikte ringen in de palm van beide handen. "Beloven jullie, in het aanzicht van de Goden, elkaar voortaan te respecteren en trouw bij te staan?",

gleed de blik van de priester van de ene naar de andere. Met een duidelijke "Ja!", schoof Hendrik de huwelijksring van Elinor om de vinger van Sarah. "Ja", fluisterde Sarah zacht terwijl ze een stevig, gouden exemplaar met een onleesbare inscriptie aan Hendrik gaf. "Dan heeft Schapenheuvel vanaf dit moment opnieuw een Groot-Hertogin!", deed de priester de omstaanders op één knie eer betuigen aan de nieuwe vrouw van Hendrik van Waas, Groot-Hertog van Schapenheuvel.

Hindegrid kan haar oren niet geloven wanneer ze hoort hoe haar nicht zich heeft opgewerkt in de adelstand en zo de macht in handen heeft gekregen om de Dorstige en bijgevolg Joos en Sofia na te jagen. "De hoer!", draait ze zich plots krijsend om en nog voor Wolfgang kan ingrijpen, spat de kruik jenever in tientallen scherven uit elkaar in de open haard. Een steekvlam vult het baljuwvertrek met dreigend rood licht en accentueert grimmige schaduwen op de muren. "De dochter is zowaar nog geslepener dan de moeder!", moet Hindegrid steun zoeken bij de schoorsteenmantel om deze emotionele slag te verwerken.

"Joos, Sofia, Johann en Ator zijn nog in leven, Hindegrid", legt Wolfgang zijn hand op de schouder van de snikkende vrouw, die met enkele tranen het schapenvel voor het vuur bevochtigt. "Als ze veertien dagen geleden in Hogerstede waren, moeten ze nu al door het Morenwoud zijn gereisd... Of zelfs de Middenzee al over", schat de baljuw de kansen van zijn hulpmissie naar de Kroon veel

te hoog in. De Vijfde Officier slikt zijn betoog wijselijk in zodra hij merkt dat de woorden van de stadhouder Hindegrid kalmeren.

“Met dit winterweer zit de missie ongetwijfeld regelmatig vast op de handelsroute door het hooggebergte”, stelt de Vijfde Officier uiteindelijk duidelijk, nadat Hindegrid op weg naar haar bed de deur van het baljuwvertrek achter zich heeft dichtgetrokken. “Dat kon ik haar toch niet vertellen”, zucht de baljuw diep, voordat hij zich moedeloos in zijn rode zetel aan de enorme werktafel laat neerploffen.

“We moeten onszelf en de dieren beschermen!”, keek Johann bezorgd naar de rest, zodra de ijzige wind in Hogerweg was aangewakkerd en snijdende sneeuw in ieders gezicht werd geblazen. De handelaar Joaho trok de teugels van de trekdieren meteen strak aan, waarna zijn echtgenote Ying met enkele blokken voor en achter elk wiel de handelskar vastzette. De Eerste Officier van Sluys wist wel raad met de stokken die de twee handelaars vervolgens van onder de kar tevoorschijn haalden en hij gaf onmiddellijk de nodige aanwijzingen aan Joos, Sofia en Ator om een stevig geraamte voor twee bescheiden schuiltenten, één aan elke zijde van het rijtuig, te bevestigen. Twee zeilen, waarvan de zijflappen de wind buiten houden en de grondflappen voorkomen dat het geheel zou wegwaaien, werden vastgeknoopt aan de handelskar en het geraamte. Onder elke zijtent vond een

paard beschutting terwijl de zes reizigers zich in de zijtenten en onder de kar verspreidden.

“Best gezellig, jouw bilspleet in mijn gezicht!”, deed een grijnzende Ator zijn schoolvriendin Sofia zich verveeld omdraaien op zoek naar een comfortabele houding om de rest van de storm uit te zitten. “Hoe lang moeten we hier met die dampende knollen samenwonen?”, viel Ators oog vervolgens op de eerste bruine ballen paardenmest, waarvoor hij ongecontroleerd zijn neus optrok. “De paarden geven ons belangrijke warmte”, keek Ying geïrriteerd naar de klagende jonge Sluysenaar, die zich vervolgens mopperend in zijn kapmantel draaide.

Na drie dagen en nachten bitter winterweer klaarde de hemel boven de handelsroute door Hogerweg eindelijk op en werd het reisgezelschap verlost uit hun hachelijke situatie. Hoewel mens en dier voldoende te eten hadden gehad en in de tenten de temperatuur nooit diep was weggezakt door elkaars lichaamswarmte, heerste er toch grote opluchting onder de Sluysenaars en de twee handelaars. Niemand was immers in staat geweest om langer dan enkele zonne- of maanbreedtes de tenten te verlaten op zoek naar de hoognodige verlossing. De heldere winterzon deed dan ook deugd en voelde na de helse winterse beproeving haast als een heerlijk lentezonnetje aan.

“Voor een eerste winterprik kon dit al tellen!”, was Sofia onder de indruk van het klimaat in het hooggebergte, maar ze beseftte toen nog niet dat dat nog maar een bescheiden winterstorm was geweest. “Bereid je maar

voor op een verlengd verblijf op deze handelsweg”, waarschuwde de Eerste Officier de rest dat de reis langer dan de zes vooropgestelde dagen zou duren. Nadat de zeilen en stokken hun vaste plaats op en onder de kar opnieuw hadden ingenomen, tikte Joaho de teugels zacht op de ruggen van beide paarden. Krakend werd de handelskar opnieuw op gang getrokken, terwijl de donkere wolken van een volgend sneeuwfront enkele dalen verder naar het zuiden al stevig tekeergingen.

“Baljuw...” valt de Leidster van de Burgerwacht meteen weer stil, maar ze durft uiteindelijk toch de harde realiteit op de tafel leggen. “Wat is uw plan als de Kroon het verslag van onze benarde situatie nooit te horen krijgt?” De stadhouder van Sluys merkt dat de Vijfde Officier zijn blik op de berenklauwen onderaan de tafelpoten vastpint en zo verraaft dat hij deze bezorgdheid deelt, maar Wolfgang weigert alsnog uit te gaan van dit noodlottig toekomstbeeld.

“De vier nieuwe slingers...”, wordt de baljuw meteen onderbroken door de Vijfde Officier. “Die zullen op tijd inzetbaar zijn, maar daarmee komen we nooit uit de wurggreep die Schapenheuvel ons oplegt”, kijkt de officier nu toch hoofdschuddend naar de stadhouder. “Zolang ik geen nieuws over het falen van de missie hoor, weiger ik mijn geloof in een goede afloop op te geven”, blijft de baljuw echter strijdvaardig. “Vroeg of laat komt de Vorst dit te weten en stuurt hij de vloot!”, praat de stadhouder zichzelf moed in. “Zoiets voelt een man als ik!

Ik ken de Vorst goed genoeg”, wordt het opnieuw stil in het baljuwvertrek.

“Is er iets wat ik moet weten?”, fluistert de Leidster van de Burgerwacht de Vijfde Officier toe bij het sluiten van de deur achter hen. Voor het eerst twijfelt de officier ook aan de geruchten die al vele jaren de ronde doen in de hoofdstad en onder de legerleiding, maar hij besluit alsnog de vrouw in het ongewisse te laten. “De baljuw heeft al vele woelige waters doorzwommen. Op zijn leeftijd weet je wat je van jouw Vorst kan verwachten” knikt de Vijfde Officier nog even beleefd, voordat hij opnieuw de stad intrekt om de volgende stappen voor de nieuwe verdedigingswerken voor te bereiden.

“Al dertien dagen zitten we te klooiën tussen deze ellendige bergflanken”, foeterde Ator toen hij na een sanitaire stop onder de handelskar zijn bejzelde gezicht warm wreef. “Nog één dag rustig weer, meer hebben we niet nodig om de afdaling naar warmere oorden in te zetten”, had Joos net op een kaart hun exacte positie nog eens berekend. “We zitten warm en verhongeren niet!” herinnerde de Eerste Officier zich benardere militaire campagnes uit het verleden, maar deze uitspraak kreeg het humeur van de jonge Sluysenaar niet opgekrikt. “Ik snak toch ook stilaan naar vaster voedsel”, stopte Sofia voor de zoveelste keer een lepel gekookte witte korreltjes in haar mand. “Je hoeft er zelfs niet op te bijten voor je het doorslikt!”

“Jullie moeten blij zijn met wat je krijgt!”, kon Ying het ondankbare gezeur van de jongelui niet langer aanhoren en ze gaf de laatste porties prompt aan haar echtgenoot en zichzelf. “Vergeef de twee kinderen”, grinnikte Johann even. “Het is de eerste keer dat ze buiten hun stadsmuren op reis zijn.” Met getuile lippen moest ook Joos vaststellen dat de twee handelaars zich gekrenkt voelden en zich zonder verder één woord te zeggen, terugtrokken achter een karrewiel om in de zijtent hun maaltijd naar binnen te werken. “Mijn excuses”, probeerde Sofia nog voorzichtig de situatie te redden, maar ook zij besloot uiteindelijk om zich net als Ator in haar kapmantel te draaien in een poging de slaap te vatten.

De zon kwam de volgende ochtend oogverblindend over de besneeuwde toppen in het oosten gekropen en deed de Eerste Officier er goede moed in hebben dat hun beproeving in Hogerweg stilaan ten einde kwam. “Bedankt voor jullie inzet de afgelopen dagen”, kreeg Johann na een nachtje slapen opnieuw een vriendelijk gezicht van Ying als antwoord, waarna het zestel met verse moed de laatste dagreis tot de afdaling naar het lagergelegen Morenwoud aanvatte.

“Zalig!”, boert de struise Gerard bij de zoveelste hap van het geroosterde varken, dat ter ere van het huwelijk tussen Hendrik van Waas en Sarah is bereid in het Dennenbos. Elke Raman geniet eveneens van het dubbele rantsoen dat ze voor deze feestelijke nacht hebben ontvangen, waardoor het kamp van Hendrik van Waas

baadt in gezelligheid. “Morgen houden we een rustdag!”, beveelt de Groot-Hertog tot slot om de kruiken druivendrank te verdelen over de duizenden bekers in zijn kamp.

“Het huwelijk moet nog geconsumeerd worden”, beseft de priester dat het rituele afsluiten best zo snel mogelijk wordt uitgevoerd, voordat de alcohol als een molensteen rond Hendriks edele delen gaat hangen. “Hou je vannacht sterk!”, voelt Sarah bij deze uitspraak de handen van mama op haar schouders steunen. “Na de eerste keer betert het wel!” Hoewel Elinors woorden als steun zijn bedoeld, leggen ze bij Sarah toch een knoop in de maag. “Het is aan ons, liefste”, verschijnt Hendriks hand plots uitnodigend voor Sarahs gezicht en haalt hij haar uit haar wezenloze toestand. Alsof de goden haar lichaam sturen, legt ze haar vingers zonder nadenken in de aangereikte hand van haar echtgenoot en laat ze zich versuft in de tent van Hendrik van Waas begeleiden.

“Zetten we de tent hier vannacht op?”, keek Ying de rest aan, terwijl ze genoot van de prachtige zonsondergang boven het Morenwoud aan de voet van de helling. “Een goede nachtrust zal ons morgen behoeden voor onoplettendheid bij de verraderlijke afdaling”, hakte de Eerste Officier zonder overleg de knoop door en hij ontlokte hiermee bij Ator en Sofia een diepe zucht. “Jullie mogen ook buiten slapen”, overtuigde Ying de twee lachend om alsnog een laatste keer de stokken en tentzeilen op hun plaats te bevestigen.

“Zou Sarah het hebben overleefd?”, staarde Ator bij de invallende duisternis naar de onderkant van de handelskar en hij sneed zo het onderwerp aan dat al veertien dagen was doodgezwegen. “De vorige keer dat we ons deze vraag stelden in Koninklijke Meyl, verscheen ze niet veel later ten tonele om ons van de kaart te vegen. Ik hoop dan ook dat ze onder het puin van de lawine in Hogerstedde haar Laatste Tocht heeft ingezet!”, was de Eerste Officier militaristisch rationeel en sloot hij het hoofdstuk af nog voor het goed en wel was besproken. “Ik hoop het wel”, las Ator nog af van Sofia’s stille lippen, voordat ze beiden hun ogen sloten voor een welgekomen nachtrust na de stevige dagtocht.

Hendrik heeft Sarah net voorover op zijn bed in het laken geduwd en kijkt zelfvoldaan naar de blanke billen die hem gespannen aanstaren. Sarah kan enkel denken aan mama’s woorden en bereidt zich voor op het ergste, voordat ze Hendriks stijve lid bruut tussen haar dijen krijgt gewrongen. Bij elke lendenstoot van de Groot-Hertog hoopt Sarah zijn zaad diep in zich te voelen, maar de beproeving blijft zich doorzetten en Sarah kan haar pijn niet langer voor zich houden. Elke stoot lijkt een eeuwigheid te duren en Sarah voelt de ene na de andere traan haar ogen vullen, maar ze weigert haar ellende los te laten voor de ogen van haar echtgenoot en de getuigen.

Als een brontstige stier drijft Hendrik trots het ritme op en geniet van Sarahs strakke kont, die hij tot slot met zijn

vingers haast fijnmaalt. Sarah voelt hoe de Groot-Hertog uiteindelijk neerstort op haar rug, terwijl ze zijn warmte tussen haar dijen voelt. “Maak hier maar een mooie Dochter van Penthesilea mee!”, condenseren Hendriks woorden in Sarahs oorschelp, voordat zijn tong een klieder kwijl in haar hals achterlaat. Respectloos duwt de Groot-Hertog zich nog af op Sarahs hoofd om zich opnieuw recht te zetten en zijn edele delen te bedekken. “Hoor mij!”, haalt Hendrik plots zijn hand nog ranzig tussen Sarahs dijen heen en snuift er opgewonden aan. “Wie had ooit gedacht dat ik, de Groot-Hertog, om een dochter zou vragen!”

De generaal, die samen met Elinor en de priester als getuige de consumptie van het huwelijk heeft bijgewoond, applaudisseert overdreven en feliciteert de Groot-Hertog met zijn prachtprestatie: “Ik had het niet beter kunnen afwerken!” Met een brede grijns valt de Groot-Hertog voldaan in de armen van zijn generaal. “Als ik er niet mee getrouwd was, zou je er ook een ritje op mogen maken!”, buldert Hendrik het uit, voordat hij zich omdraait naar de spirituele kerel. “Mag ik mij nu opnieuw op de druivendrank werpen?” De priester knikt even kort tot Hendrik van Waas. “Bij deze is het huwelijke plechtig gezegend”, volgt de jongeman de twee militairen de tent uit op weg naar de nevelen van de alcohol.

“Ik ben trots op jou!”, probeert mama haar dochter op te beuren met de woorden die Sarah liever niet had gehoord. Nu de twee vrouwen alleen zijn achtergebleven in de tent van de Groot-Hertog barst de nieuwe Groot-

Hertogin in tranen uit, waarna mama zich stil naast haar dochter op bed zet en haar handen troostend door Sarahs rosse krullen laat glijden. “Ik kan een drankje met stevige kruiden maken”, schrikken beiden dames op van de stem van Isabel, de dochter van Hendriks heler. “De Groot-Hertog vroeg me zonet om jou wat op te volgen.”

Vastberaden om haar teleurstelling niet aan iemand anders dan haar moeder te tonen, wrijft Sarah haar wangen onmiddellijk droog, staat op en trekt haar kleren opnieuw fatsoenlijk. “Het welgekomen zaad van de Groot-Hertog is op een vruchtbare bodem gevallen. Graag zou ik nu wat rust nemen”, kan Sarah enkel verzinnen om Isabel en Elinor de tent uit te wijzen en hen strak na te staren. Zodra ze echter opnieuw alleen is, probeert ze met al het water uit de koperen schaal de ranzigheid van zich af te wassen om vervolgens zichzelf snikkend te begraven in de fijne lakens en huilend in te dommelen.

Ator ligt in Oester op de hooizolder van Femus en Pollie met Sarah in zijn armen en port ongecontroleerd tegen haar billen. “Niet te gulzig worden, jongen”, fluistert Sarah tot de jonge Sluysenaar, maar deze is duidelijk van zin om deze avond verder te gaan dan wat speels gewriemel onder de dekens. “Ik wil je nu”, fluistert hij in Sarahs oor, maar deze draait zich zelfzeker om en kijkt Ator grijnzend aan. “Dat vergeeft mijn echtgenoot, Hendrik van Waas, jou nooit, snotneus! Ik heb nu een

echte man!", schrikt de luistervinkende Sofia achter Ators rug op van Sarahs bekentenis.

"Saar, dat kan je niet menen!", slaagt Sofia er niet in om haar afgrijzen te verzwijgen. "Je hebt mij geen keuze gelaten, nicht", bijt Sarah terug, zoekend naar een uitweg voor het geval Sofia haar opnieuw zou bespringen. "Wij zijn jouw vijand niet, Saar!", probeer Sofia het wantrouwen in Sarahs blik te verdrijven, maar deze is het gevecht met Sofia in de kazerne van Hogerweg nog niet vergeten. "Hendrik heeft mij de kans gegeven om te tonen wat ik echt waard ben. Voor het eerst in mijn leven ben ik niet klein gehouden!", hakken Sarahs woorden er stevig in bij Sofia. "Wij hebben jou ook steeds naar waarde geschat! Je hebt van baljuw Wolfgang in Sluys een enorme verantwoordelijkheid gekregen en je hebt de stad van de ondergang gered. Je zou tot in de eeuwigheid bejubeld zijn geweest, als je deze dwaze overstap niet zou hebben gemaakt!", wil Sofia het uitschreeuwen, maar ze beseft dat het wekken van Ator meteen het einde van het gesprek met Sarah zou betekenen.

"Jullie zullen altijd blijven neerkijken op onze familie. Nonkel Joos zal ons altijd de dood van opa verwijten en jij zal mij altijd te min vinden voor de Dorstige. Nu wordt het tijd dat jullie jullie plaats leren kennen!", moet ook Sarah zich bedwingen om de andere slapers niet te wekken. "Ik zit nu aan de bron om militairen en materieel te verwerven om jullie op te sporen en te vernietigen. Tussen de lakens zal ik er dan weer wel voor zorgen dat van die miezerige puist in de waddenzee ook geen steen

meer recht blijft staan. De toekomst is nu aan onze kant van de familie!", roept Sarah het tot slot strijdvaardig uit, wekt hierdoor Ator bruusk uit zijn levendige droom en lost Sarah tot slot voor de ogen van de Sluysenaars en handelaars op in het duister. "Sarah is met Hendrik gehuwd!", kan Ator enkel verbouwereerd uitbrengen. "En ze is duidelijk van plan ons de vernieling in te werken!", barst Sofia in tranen uit, beseffend dat haar nicht voorgoed verloren is.

"Zwarte magie!", staart Ying met grote ogen naar de plek waar Sarah zonet nog duidelijk zichtbaar was voordat ze in het niets verdween. "Slaapwandelen!", is het norse antwoord van de Eerste Officier. "Die trut valt deze geile bok's nachts lastig in zijn dromen. En mijnheer blijft maar van dat wicht dromen." Ator voelt zich schuldig om de zoveelste droom waarmee hij Sarah toegang tot de groep heeft verleend, maar hij wordt meteen gerustgesteld door de hand van meester Joos op zijn schouder. "Nu weten we ten minste hoe de vork in de steel zit. We moeten voortmaken en nog steeds op onze hoede zijn voor Ramannen", knikt Joos naar de Eerste Officier, die niet meer woorden nodig heeft om iedereen aan het werk te zetten om de tent in de ochtendschemer op te breken en de afdaling in te zetten.

Sarah schrikt hijgend wakker naast een stomdronken Hendrik van Waas, die haar met zijn adem alleen al mee benevelt. Ze plukt een warme kamerjas van de stoel naast haar bed, slaat deze haastig om de schouders en stuift de

tent van de Groot-Hertog uit. Op enkele plichtsbewuste cohorten na, is er in het kamp amper een ziel te bespeuren. Bertrand en Gerard zitten verderop verdwaasd naar een beker jenever te staren die is afgedekt met wat ooit een kaartspel moet geweest zijn. Aan het doelloos puffen van de frêle sporenzoeker meent Sarah een oud drinkspel te herkennen, maar dit doet haar eveneens beseffen dat ook haar beide trouwe Ramannen gevangen zitten in de greep van de drank.

“Wie is hier verdomme bij zinnen om een deftig militair plan uit te werken!”, begint Sarah de Eerste Banier, die altijd opgesmukt en trouw klaar stond om ten strijde te trekken, nu al te missen. “Kan ik u van dienst zijn, mijn Groot-Hertogin?”, moet Sarah toch nog wennen aan de nieuwe status die ze door haar huwelijk met Hendrik van Waas heeft verworven. “Ik zoek een verstandige officier om een aanvalsplan uit te werken”, hoopt ze zo snel mogelijk aan de slag te kunnen gaan. De brede grijns op het gezicht van de Raman verradt uiteindelijk echter ook zijn dronkenschap en dit jaagt Sarah moedeloos terug haar tent in om te wachten tot iedereen weer bij zinnen is.

Philippe rent vrolijk het baljuwvertrek binnen en nestelt zich met zijn speelgoedfiguurtjes opnieuw bij het knetterende haardvuur. Mama volgt haar zoon op de voet en ze schuift zoals elke ochtend mee aan bij Wolfgangs ontbijttafel om te genieten van versgebakken brood en een portie roerei. “Heeft de nacht wat orde in

jouw gedachten gebracht?”, reikt Wolfgang wat boter aan en hij kijkt bezorgd naar Hindegrids reactie. Joos’ vrouw zucht zachtjes en hoopt in de beker kruidendrank te kunnen ontsnappen aan de nieuwsgierigheid van de baljuw.

“Waarom noemde je gisteren de bloedlijn van jouw schoonzus en niet de venijnige kant?”, is Wolfgang enerzijds verbaasd omdat hij Elinor eerder kent als een warm persoon en anderzijds vermoedt dat Hindegrid meer weet over de Dochters van Penthesilea dan ze laat uitschijnen. Elke tik van de enige klok in Sluys daverd oorverdovend in Hindegrids hoofd, terwijl ze Wolfgangs drang naar een antwoord in zijn ogen ziet tekeergaan. “Er is een tweede bloedlijn”, fluistert Hindegrid in haar beker, maar de baljuw hoort genoeg om hoopvol achterover te leunen in zijn zetel met een brede glimlach om zijn mond. “De goede kant?”, verlangt de baljuw naar het vooruitzicht op onverwachte steun en hij werpt zijn armen ten hemel bij het hoofdknikken van zijn gesprekspartner.

Polymusa liet zich na het overlijden van haar moeder, Penthesilea, gewillig meevoeren door haar doden, de Onaantastbare. Aangekomen in de tent van de woeste militair, hoopte Polymusa de Dorstige opnieuw te ontvangen, maar ze moest verslagen vaststellen dat de Onaantastbare de op het slagveld vergaarde buit niet wilde terughalen bij zijn mannen, uit respect voor hun bijdrage in de strijd.

Hoewel het gespierde lichaam en de onverwacht tedere liefkozingen van de held haar regelmatig troost brachten in de dagen die volgden op het verlies van de speer, besloot Polymusa alles op het spel te zetten om de Dorstige alsnog te heroveren. Zelfs toen de Onaantastbare zijn Laatste Tocht had ingezet, een enorme klap voor de legers van over de zee, weigerde Polymusa terug te keren naar haar achtergebleven zus Aïna in de Steile Stad. Ze voer liever mee op een onbekend schip naar het verre thuisland van de vijand om daar te verdwijnen onder de bevolking. Zo viel een anoniem leven Polymusa en de Dochters die na haar kwamen te beurt in hun drang om zo dicht mogelijk bij de Dorstige in de buurt te blijven en om deze ooit opnieuw in handen te krijgen.

Haar zus Aïna had echter een afkeer van al het geweld dat uiteindelijk haar geliefde moeder van haar had weggerukt. Nadat ze Polymusa met de Onaantastbare had zien wegreiden, werd ze aanvankelijk overmand door een enorme eenzaamheid, maar uiteindelijk werd ze gesterkt door de wetenschap dat zij vanaf dat moment niet langer een doelwit van de genadeloze Dorstige was. Bevrijd van het enorme juk dat de speer in de handen van Penthesilea al die jaren op haar frêle schouders had gelegd, genoot Aïna binnen de muren van de Steile Stad van de verrassende rust en stilte in het paleis van koning Priamos.

Het Lot leek haar helemaal toe te lachen toen de vijand op een heldere ochtend het zicht op de zee niet langer

bezoedelde met hun tentenkamp op het strand. Die dag voelde ze voor het eerst in haar leven het genot van het bestaan door haar aders vloeien. Ze danste zorgeloos, genoot van de heerlijke druivendrank en liet zich de aandacht van enkele viriele kerels welgevallen. Aïna leefde in die momenten zoals ze nog nooit had geleefd, en dat gevoel wilde ze nooit meer kwijt geraken.

Diezelfde avond werd Aïna en de rest van de Steile Stad echter abrupt uit hun roes gerukt toen de poortwachters te dronken waren om een vijandige list te voorkomen. De Onaantastbare, die enkele dagen eerder Penthesilea van Aïna had ontnomen, maakte opnieuw een einde aan hetgeen de jonge vrouw zo liefhad: de zorgeloosheid. Terwijl Aïna door enkele edelen en dienaars werd meegetrokken naar het paleis, om te verdwijnen in het doolhof onder de stad met vluchtwegen naar alle windstreken, greep ze in een zeldzame woede-uitbarsting een rondzwervende boog en pijl en joeg ze een dodelijke schicht op de Onaantastbare af.

De vluchters uit de Steile Stad hebben na vele omzwervingen Aïna en drie van haar dienaars op haar vraag achtergelaten op een afgelegen plek om vergeten te worden. De wereld vergat haar inderdaad, maar zijzelf kon de gebeurtenissen niet achter zich laten, aangezien ze in haar goedheid besepte dat zij of de Dochters na haar de enige waren die Polymusa en haar bloedlijn zouden kunnen stoppen als de ram elders zou gaan grazen.

“Hoe weten wij waar de nakomelingen van Aïna zich schuilhouden?”, blijft er van het optimisme van Wolfgang nog maar enkele flarden over. “De Dorstige zoekt altijd haar weg”, zucht Hindegrid stilletjes, voordat haar blik zich vult met angst en verdriet. “De speer lokt enerzijds machtsgeile creaturen die voor haar de mogelijkheid bieden om haar dorst te lessen. Anderzijds zou het Lot de Dorstige en de vredelievende Dochter ooit weer samenbrengen”, verstart Hindegrids blik. “Ik hoop dat de juiste Dochter deze keer de speer als eerste bemachtigt!”

Verschanst

Yentof, de Grootmeester der Lunaria, schrikt verdoemd wakker uit een nare droom en probeert in het eerste licht van de nieuwe dag een herkenningspunt rondom zich te vinden.

“Verdomde slaap!”, broemt de grijsaard tot zichzelf en hij denkt weemoedig terug aan de tijd dat hij ’s nachts probleemloos wakker kon blijven en daardoor de pijnlijke herinneringen uit zijn verleden niet meer hoefde te herbeleven. Zijn voorraad zwart poeder, het ingrediënt om een ochtendlijk opkikkertje te koken, is al aardig geslonken en dit doet Yentof beseffen dat hij er dringend op uit moet trekken op zoek naar het goedje.

“Goedemorgen, Grootmeester!”, klinkt een opgewekte Hogerman veel te luid, wanneer Yentof zijn huisje naast de tempel van Artemis buiten sloft om de opknapwerken aan het heiligdom te gaan bewonderen. “Ze blinkt als vanouds!”, roept de stadhouder van Hogerstede de Grootmeester toe om zich vervolgens in stilte te verbazen

over het titanenwerk dat het Hogervolk de afgelopen veertien dagen heeft verricht. “De laatste roetvlekken zijn afgelopen nacht immers opgekuist zodat het zilver, goud en marmer opnieuw blinkt als nooit tevoren. Vandaag wordt het olievlak opnieuw aangevuld en kunnen de vuurschalen wederom worden aangestoken”, draait de stadhouder zich na enkele zonnebreedtes lachend om. “Het wordt hoog tijd dat Artemis hier opnieuw een thuis vindt!”, proest de man het vervolgens uit bij het zien van Yentofs ochtendhumeur dat zijn anders zo vriendelijke gelaat ontsiert.

“Is er afgelopen nacht nog nieuws over de Dorstige of de Sluysenaars tot hier gebracht?”, kan de Grootmeester maar moeilijk wennen aan het feit dat hij door zijn slaap aanzienlijke stukken van de dag mist. “Jij bent de eerste die ik uit zijn bed kom lichten als er nieuws is”, knipoogt de stadhouder en hij krijgt haast medelijden met de mistroostigheid waarmee Yentof zijn nieuwe leven probeert te leiden.

“Bid tot Artemis! Breng offers! Dan komt ze terug en kan jij je oude leven weer oppikken”, kijkt de stadhouder bezorgd op naar de Grootmeester. “Zo werkt het helaas niet”, draait Yentof zich terneergeslagen om naar het enorme godenbeeld dat apathisch op hem neerkijkt. “Wij hebben niet kunnen voorkomen dat haar tempel bijna ten prooi viel aan vijandige vlammen. Hoe kan Artemis ons nu nog als een veilige stek aanzien?”, wordt het stil na de twijfels van de Grootmeester, terwijl achter het duo de eerste olie in het verlaagde deel van de vloer gutst.

De Eerste Officier van Sluys spiedt tijdens de afdaling naar het Morenwoud regelmatig de omgeving af op zoek naar tekenen van vijandschap die hij vanuit het noorden verwacht. De opvallende stofwolk die zich verderop in het zuiden verplaatst, trekt echter ook de aandacht van de militair, die onrustig zijn ogen half toeknijpt om meer details in de verte te onderscheiden. “Het volk van de Paardenmenners uit het Haverwoud”, kan meester Joos de burens van Waterheuvel correct benoemen, maar hij weet niet dat deze tekenen allesbehalve goed zijn.

“De Paardenmenners verplaatsen zich”, prevelt de Eerste Officier zonder te weten waar naartoe. “Als ze niet oppassen worden ze nog eens in de pan gehakt bij het Sporenfort!”, verbaast Ator gekscherend meester Joos met zijn kennis van de Kronieken van Waterheuvel. “Zouden ze op de hoogte zijn van de onrust in het Oosten en hun kans schoon zien om munt te slaan uit onze instabiliteit?”, zoekt de Eerste Officier nog steeds naar een verklaring voor de troepenverplaatsing.

“Vormen zij een gevaar voor ons?”, is Sofia vooral bezorgd over de veiligheid van de groep en ze haalt de officier van Sluys met haar vraag terstond uit zijn gedachten. “We moeten onszelf voorbereiden op het ergste en ons in veiligheid brengen in het Sporenfort!”, wijst de Eerste Officier naar het zuidwesten, waar Ator en Sofia de locatie van het verdedigingswerk vermoeden. Joaho tikt de ruggen van de paarden opnieuw zacht aan, maar drijft hen niet tot het uiterste, aangezien de afdaling nog enkele verraderlijk steile stukken kent.

Grootmeester Yentof staat in het stadhuis van Hogerstede aandachtig naar de kaart op de werktafel te turen, terwijl een gezant van de Westelijke Hogerweg de verplaatsing van de Paardenmenners aanwijst. “Volgens onze berekeningen zou de troep vandaag het einde van de bergketen bereiken en daar kunnen ze dan doorstoten naar het noorden”, doen de volgende woorden de Grootmeester opschrikken, zodra hij beseft dat de handelsroute door Hogerweg tot de mogelijke doelwitten van de burens van Waterheuvel behoort.

“Een tweede aanval zo kort na elkaar overleven we niet!”, verwoordt Yentof wat geen enkele aanwezige Hogermens durft uitspreken. “We weten niet of de Paardenmenners ons in het vizier zullen nemen”, probeert de stadhouder de zenuwachtigheid in de werkruimte te temperen, maar de gedachten van Yentof zijn reeds alle kanten opgeschoten. Plots grabbelt de Grootmeester naar een stukje houtskool en krast hij nerveus enkele kruisjes op de kaart. “We sluiten Hogerstede af van de buitenwereld! We vullen de engte tussen de bemoste rotsen met puin van de lawine en sluiten de Maanpoorten af met puin uit de mijngangen!”, probeert de Grootmeester de rest te overtuigen van zijn draconische maatregelen.

Hoewel zulke werken nog nooit in iemands gedachten zijn opgekomen en niemand de haalbaarheid van deze drastische ingrepen heeft overdacht, raakt elke Hogermens in het stadhuis toch snel overtuigd van de noodzaak van deze nieuwe stukken stadsmuur. “Welke

boodschap stuur ik uit naar de rest van Waterheuvel?”, staat de stadhouder nog steeds perplex bij deze plotse isolatie van zijn volk. “Geen!”, klinkt de Grootmeester streng voordat hij zich naar de uitgang begeeft. “In deze onzekere tijden is discretie van groot belang. Hoe minder mensen op de hoogte zijn van onze verdedigingswerken, des te groter zal de onderschatting zijn!”

De handelskar van Ying en Joaho plenst door het smalle riviertje dat aan de voet van de bergketen het Morenwoud instroomt. Sofia en Ator worden door het koude water in hun schoenen pijnlijk herinnerd aan het ijskoude stortbad op het erf van de hoeve van de Worst. “Na de winterse beproeving van de voorbije dagen voelt dit toch aan als een heerlijk warm bad!”, is de Eerste Officier duidelijk het meest gehard door zijn militaire ervaringen en hij geniet ogenschijnlijk van het frisse water dat zijn enkels streelt. “Ik wacht wel op het echte bad in het Sporenfort!”, ziet Joos net als de jongelingen het plezier van deze oversteek niet in en hij wil het liefst van al zo snel mogelijk in veiligheid verkeren.

De zon is al aardig opgeschoven voorbij haar hoogste punt, wanneer vogels verschrikt beginnen op te vliegen uit de eiken van het Morenwoud en de omgeving zich vult met een dof geroffel. “De Paardenmenners naderen snel”, beantwoordt de Eerste Officier de vraag die niemand meer hoeft te stellen. “We moeten voortmaken!” Deze keer slaat Joaho de teugels wel stevig op de ruggen voor zich, waardoor de kar aardig tempo

maakt en de Sluysenaars moeten lopen om de handelaars bij te houden. Na twintig zonnebreedtes vertoont zich eindelijk een open vlakte in het woud, waar een klein fortje de in onbruik geraakte handelsweg naar het naburige Haverwoud bewaakt.

Happend naar lucht strompelen Ator, Sofia en Joos in het zog van de kar door de witgekalkte toegangspoort de inkomgang van het fort binnen. “De Eerste Officier van Sluys meldt zich!”, buldert Johanns stem door de gang, maar er volgt geen antwoord. “Iemand?”, jaagt hij door een zijdeur een achterliggende ruimte in, maar opnieuw hoort Johann enkel zijn stem door het fortje galmen. De onverwachte doodse stilte voedt bij Sofia de angst dat ze een gemakkelijke prooi voor de aanstormende Paardenmenners zouden zijn, waardoor zij snikkend door haar vermoeide benen neerzigt. “We moeten ons verschanzen en hopen dat de troep zal verdertrekken!”, spoort de Eerste Officier de rest aan om Sofia op de voeten te helpen en om zich koest te houden in de ondergrondse vertrekken van het verdedigingswerk.

Het duurt echter niet lang voor het geroffel van enkele honderden hoeven de aarde rond en in het Sporenfort doet daveren en Sofia haar handen om haar mond moet slaan om een angstkreet tegen te houden. “Zolang ze in beweging zijn, gaan we ervan uit dat ze voorbijrijden”, fluistert de Eerste Officier de jonge Sluyse moed in, maar hij moet ontgoocheld zijn woorden inslikken zodra het muisstil wordt. “Jullie Vorst heeft ons beloofd het Sporenfort niet langer te bewapenen!”, buldert een

vrouwenstem plots door de inkomgang. "We mogen zelfs iedere aanwezige ongestraft naar het Naleven zenden!"

De Onaantastbare deinsde voor de poort van de Steile Stad niet terug om zijn mannen op de Borstlozen, onder leiding van de onversaagde Penthesilea, af te sturen. Zoals verwacht werd het een bloedig treffen waarbij de vrouwen vanop hun paarden verwoestend uithaalden met hun zwaarden en ze de mannen van over de zee massaal hun Laatste Tocht lieten inzetten. Langzaam verzandde de uitgekiende strijd echter in chaos door jammerklachten van stervende infanteristen en door strijdlustige kreten van Borstlozen die arrogant uit het gelid stapten op zoek naar nog meer slachtoffers en bijhorende eer.

Toen de slagorde van de Borstlozen uit elkaar viel door zegezekere hoogmoed, zag de Onaantastbare, lang verborgen onder het harnas van een doorsnee hopliet, schoon zijn kans om voor koningin Penthesilea op te duiken en haar met een snelle stoot van zijn zwaard van haar paard te doen denderen. De ijzingwekkende gil van haar dochter Aïna bovenop de stadsmuur van de Steile Stad trok daarna meteen de aandacht van de andere vrouwen in de strijd. De dood van hun koningin en Hogepriesteres was een schande die weinigen van hen konden dragen, waardoor ze luid jammerend het slagveld ontvluchtten en zich zwervend probeerden los te rukken van hun falen.

Op de uitgestrekte vlakte rond de Steile Stad was hun roemloze aftocht nog lange tijd zichtbaar voor Priamos,

zijn onderdanen en hun vijanden buiten de stadsmuren. Zodra de Borstlozen echter uit het zicht waren verdwenen, is er van hen nooit meer iets vernomen. Geen van de aanwezige Borstlozen hebben nadien immers ooit nog voet gezet in hun thuisstad Sestos op de flanken van een haard van Hephaestos.

De tijd kroop traag voorbij en verteerde de successen van de Oude Volkeren, die de macht van elkaar afsnoepten, maar uiteindelijk de heerschappij aan anderen moesten overlaten. Mensen over heel de gekende wereld raakten opnieuw vastgeroest in hun eigen omgeving en niemand voelde de noodzaak om zich met andermans zaken in te laten. Afgelegen streken raakten zo in de vergetelheid en zorgden voor het ideale woongebied voor een volk dat in schande leefde: de nazaten van de gefaalde Borstlozen.

Met hun paarden, nakomelingen van de roemrijke dieren die onder Penthesilea de gouden tijd van de Dorstige hadden meegemaakt, trok het nomadenvolk een enorm eikenwoud binnen en het trof er open plekken vol wilde haver aan. Wekenlang hadden de nomaden rondgetrokken zonder één levende ziel te treffen, waardoor ze ervan overtuigd waren geraakt dat niemand op de hoogte was van deze plek, waar zij vanaf dan hun nieuwe leven zouden uitbouwen naar het voorbeeld van Penthesilea.

Terwijl de mannen met jacht en tuinbouw voor voldoende eten zorgden, legden de vrouwen zich als vanouds toe op militaire oefeningen voor zichzelf en hun paarden. Het

leek alsof hun bloed zich de heldendaden uit het verre verleden nog herinnerde, aangezien mens en dier in een mum van tijd uitblonken in kracht, inzicht en samenwerking. Het leger der Borstlozen was herrezen.

Ten noorden van dit haverwoud groeide destijds echter eveneens een nieuwe macht, die vanuit een vissersdorp op een steenpuist in een waddenzee de omgeving veroverde, niet met geweld, maar met respect voor elkaar. De Borstlozen stuurden dagelijks verkenner op pad om het groeiende Waterheuvel op de voet te volgen, maar de bergketen tussen beide volkeren en de onrust onder Hubris, de vierde Vorst van Friscus, deed bij de Borstlozen de interesse in Waterheuvel afkalven.

Naarmate de bevolking van de Borstlozen weer aangroeide, breidde het aantal akkers, weides en havervelden verder uit. Het eens zo prachtige woud met eeuwenoude eiken versnipperde tot een lappendeken dat vanuit het hooggebergte in het noorden duidelijk zichtbaar was. Het gebied zag er uiteindelijk zo mistroostig en kaal uit met al haar stallen en open velden, dat men in Waterheuvel, dat ondertussen het hooggebergte had ingelijfd, besloot om de naam Haverwoud alsnog te behouden als waarschuwing voor zichzelf. Nooit zou Waterheuvel de natuur op zulke meedogenloze schaal vernietigen om de overvloed aan paarden te huisvesten.

Opnieuw verstreken vele jaren en de littekens van de paardenmennende Borstlozen in het landschap werden

steeds groter. Uiteindelijke restte het volk enkel nog de uitweg naar het noorden om hun gebied te vergroten, en zo belandden honderden vrouwelijke ruiters met hun dieren op een open plek in het overgebleven deel van het eikenwoud aan de voet van het gebergte, dat door de Vorsten van Waterheuvel al enige tijd tot Hogerweg was omgedoopt. Dat de paarden de wilde haver gulzig naar binnen werkten, kon geen enkele verscholen Moor in het omliggende struikgewas deren. Toen aan de rand van de vlakte de eerste eiken echter tegen de grond stortten om er stallen en slaapvertrekken voor de vrouwen van te maken, beseften de Moren uit de omgeving dat ze hun gebied weldra zouden moeten verdedigen.

“Jullie weten maar al te goed dat wij niet kunnen voorbijgaan aan één zwaarbeladen kar en vier soldaten!”, rolt de vrouwenstem na een korte stilte opnieuw het fort binnen. Joos hoopt met Sofia in zijn armen op een snelle oplossing en hij kijkt de Eerste Officier doordringend aan. “Ik kan niets doen!”, sist Johann. “Als ze mijn uniform opmerkt, wordt ze enkel in haar vermoeden bevestigd en overleeft niemand de zekere aanval!”

“Ik kan gaan”, biedt Ying zichzelf aan, maar ze wordt meteen bedankt door de Eerste Officier. “Ze zal iedereen willen zien en de kar willen onderzoeken”, schat de Eerste Officier de plannen van de kloeke Paardenmenner voor de witte toegangspoort correct in. “Die rommel zal hun toch duidelijk maken dat wij slechts handelaars zijn”, denkt Ator een oplossing gevonden te hebben, maar hij

wordt er door Ying na een boze blik op gewezen dat er zich nog een beperkte voorraad plofpoeder in de kar bevindt.

“Ze zijn hier al eens verslagen”, herinnert Sofia de uitspraak van haar schoolkameraad en ze kijkt hoopvol op naar papa en Johann. “Die nederlaag vond in heel andere omstandigheden plaats”, schudt meester Joos hevig het hoofd en hij weet goed dat niets is opgewassen tegen het geweld van de Paardenmenners.

Na drie zomerzonnewendes hadden de Paardenmenners in het midden van de groeiende open vlakte in het eikenwoud een omwalde nederzetting met stallen, slaapvertrekken, latrines en een keuken gebouwd. Zo konden de vrouwelijke ruiters geruime tijd ter plaatste blijven terwijl hun rijdieren het frisse gras van de aangelegde weides konden verorberen. De vlakte was zo verdeeld dat de weides waren afgegraasd tegen de tijd dat de havervelden geoogst konden worden als nieuwe wintervoorraad.

Kleine aanvallen van te optimistische Moren waren door de Paardenmenners probleemloos afgeslagen en meer aanzien als een welgekomen oefening, dan als een aanslag op hun aanwezigheid. Het gemak waarmee de Moorse krijgers met hun kromzwaarden door de Borstlozen waren neergeslagen vanop de geoefende paarden, dreef een splijtzwam in de eensgezindheid van de lokale familieoudsten van de Moorse gemeenschap. Terwijl sommigen de krachten wilden bundelen om de